

IEDEREEN VREDESAMBASSADEUR

**WEST
VREDES HOEK**

west-vlaanderen
de gedreven provincie

GEERT CAPPELAERE POPERINGE

‘Ergens in Frankrijk.’ Het doet wat denken aan brieven uit de loopgraven aan het thuisfront: ‘Somewhere in France’. Daar bevindt Geert Cappelaere zich wanneer we hem online interviewen. Niet eens zo ver voor een man die al een half leven in Afrika en het Midden-Oosten ijvert voor kinderrechten en vrede, via Unicef. Hij groeide op in Proven, werd wereldburger. De stad Poperinge selecteert hem nu als Vredesambassadeur.

Diplomatiek overleg, zo heet het. We treffen Geert Cappelaere (60) tussen twee meetings. Hij onderhandelt met de Franse regering over de repatriëring van kinderen die door de oorlog vastzitten in Noord-Syrië. Het is een nieuw hoofdstuk in zijn Unicef-carrière: delicate dossiers lostrekken in Europa, als

adviseur van de Algemeen Directeur van Unicef. Meestal zijn die onderhandelingen gelinkt aan Noord-Afrika en het Midden-Oosten. Daar was hij bijna vier jaar Regionaal Directeur voor de VN-kinderafdeling. Zijn kennis van het terrein en de mensen zijn van onschatbare waarde, want hij heeft ook twaalf jaar veldwerk in die regio's op zijn actief.

Kinderen altijd kansen geven

Van toen hij zelf een jonge kerel was, besepte Geert Cappelaere dat rechtvaardigheid en vrede gelinkt zijn aan kansen. Kansen krijgen en geven. Zeker aan de jeugd. Zijn studiekeuze voor sociale pedagogiek vloeide daaruit voort. Een tijdlang bleef hij verbonden aan de Universiteit Gent, studeerde intussen nog criminologie en mensenrechten, tot de Belgische overheid hem vroeg mee te schrijven aan het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De stap naar Unicef lag dus voor de hand? ‘Ja en neen,’ reageert hij. ‘Ik hield mijn hart vast voor de bureaucratie van een wereldorganisatie als de Verenigde Naties – en dus ook het VN- kindfonds Unicef. Maar naast de theorie kreeg ik de kans om de VN-verdragen in de praktijk om te zetten, op

'Besef wel hoe goed wij 't hebben. Vrede is Solidariteit.'

het terrein. Ik waagde de sprong.' Hij breide daarmee ook een vervolg aan zijn universitaire thesis, met als titel: 'Hoe kun je kinderen constructief sanctioneren?' Het komt volgens hem altijd neer op kansen: 'Wat je ook mispeuterd hebt,' vindt hij, 'je moet als kind altijd een nieuwe kans krijgen. Hetzelfde geldt voor wie door armoede, oorlog, ziekte en andere tegenslagen vast raakt of ten onder gaat. Geef ze een nieuwe kans, wees solidair. Dat scheidt vrede.'

Spreadstand tussen impact en traagheid

Raakt hij dan nooit ontmoedigd? Kan hij met Unicef de wereld concreet verbeteren? 'Ontmoedigd? Dat nooit,' zegt Geert Cappelaere met klem. 'Het kan wel lastig zijn. Vooral het grote aantal conflicten is zwaar. Maar ik zie vooruitgang. Voor Unicef was het Midden-Oosten 20 jaar geleden het kleinste operatiegebied. En kijk nu. We hebben de focus wel verlegd, hé? Akkoord... door de coronapandemie hebben de media duidelijk weer minder tijd gehad voor Syrië, Irak, Palestina, enzovoort. En dat begrijpen wij! Maar we boeken er echt resultaat.' Geert Cappelaere vreesde aanvankelijk wel dat een grote structuur als de VN te log zou zijn en zijn idealen kon verzuren. 'Maar Unicef is zo'n enorme hefboom, de impact kan groot zijn', besefte hij snel. 'Wij kunnen grote stenen verleggen. Dat geeft mij moed. De meeste energie haal ik echter uit de reacties van de kinderen zelf, op het terrein.'

Cappelaere vertelt met gloed én compassie over de verschrikkingen die hij in oorlogsgebied zag, zoals in het Syrische Aleppo. Kinderen die zowat alles en iedereen kwijtraakten vragen er verbijsterend snel hoe ze verder kunnen... Kansen zoekend, een nieuwe toekomst, telkens weer. Die weerbaarheid is wonderlijk. Een sprankeltje hoop, een beetje solidariteit, en ze veren op om opnieuw te starten.

'In Syrië had ik het moeilijk dat men het enkel over de talloze doden had. Uiteraard moest dat! Maar ik prijs mij gelukkig dat ik een campagne kon lanceren voor de evenzovele vergeten kinderen: de verminkte jongeren, die voor altijd gehandicapt door het leven moeten,' aldus Geert Cappelaere. 'Zulke zaken overtuigen mij van de impact van Unicef.'

Dus geen ontgoocheling? Nooit? 'Ach ja, maar alleen als het diplomatieke palaveren eindeloos wordt. Dan wringt het bij mij. Gelukkig heb ik bij Unicef altijd vrij mijn mening mogen uiten. Anders was ik niet gebleven.'

Geert Cappelaere weet na al die jaren ook wel dat mensen vaak te grote verwachtingen hebben van de VN. 'Wij kunnen alleen datgene doen wat ook de lidstaten willen dat wij doen. Je kunt druk zetten op een land, maar er zijn regeringen en regimes die enkel handelen uit eigenbelang. Dan heb je geduld en diplomatie nodig. En ook dat is Unicef.'

Vrede is balans

"Vredesambassadeur" genoemd worden, vindt de Unicef-topman een hele eer: 'Het platform Westhoek-Vredeshoek is ronduit schitterend. Dat de erfenis van de *Groote Oorlog* verbreed wordt tot een bewustmaking rond vrede, openheid, duurzaamheid, gastvrijheid... is fantastisch.'

Terwijl we de gelijkenissen aankaarten tussen het verwoeste

westen uit 1918 en het huidige Syrië, de luchtbeelden uit Ieper naast die van Aleppo leggen, moet hem iets van het hart: 'Van een wereldburger en zoon van de Westhoek verwacht men dat hij vanzelf voeling heeft met oorlogsgebieden van nu. Uiteraard zie ik de parallellen! Maar eerlijk... Tot voor 20 jaar, voor de herdenkingen, had ik amper enige kennis van die geschiedenis. Als jongen uit Proven ben ik duizenden keren voorbij de militaire graven gefietst, zonder ze te zien. Op school heb ik er haast niets over gehoord. Niemand vond dat de moeite! Zonde, toch? Mijn vrouw is een Schotse. Zij kan eindeloos doorgaan over de kleinste veldslagen van de Schotten, in haar land en bij ons. Geleerd op school en thuis. Ikzelf weet zo weinig over het front in Vlaanderen. Dat snapt zij niet. Wat een verschil toch in opvoeding en onderwijs! Gelukkig weten onze leerkrachten nu beter', aldus Geert Cappelaere.

Welk goede raad kan hij als Vredesambassadeur meegeven? 'Vrede is immens belangrijk,' legt hij uit. 'Grote en kleine vrede. Begin bij jezelf, in dingen van elke dag. Maak vrede met je omgeving, de mensen, de natuur, je gezin. Vrede is een evenwicht. Zoek de balans, met respect en openheid voor de verschillen, gun en geef iedereen kansen, ook wie anders is. En tot slot... vergeet niet hoe goed wij het hebben. Wees daarom solidair. Dat is vrede.'

Iedereen vredesambassadeur

BIJDRAGEN AAN EEN
GEWELDLOZE MAATSCHAPPIJ

EEN (KERN)WAPENVRIJE WESTHOEK

AANDACHT VOOR EVENWICHT
TUSSEN MENS EN PLANEET

EEN GASTVRIJE WESTHOEK

IEDEREEN VREDESAMBASSADEUR

